

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **M. K.**, narozený dne X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2025, č. j. CPR-4402-3/ČJ-2025-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2025, č. j. CPR-4402-3/ČJ-2025-930310-V237 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 6. 1. 2025, č. j. KRPA-7956-12/ČJ-2025-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba jeden rok, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce je viněn z neoprávněného pobytu, a to v období od 25. 9. 2024 do 6. 1. 2025, kdy překročil možnosti bezvízového styku, proto pokládá uložení správního vyhoštění na dobu 1 roku za nepřiměřeně tvrdý postup porušující požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgán nedostatečně zohlednil dosavadní bezúhonnost žalobce, skutečnost, že se jedná o ojedinělý exces z jinak řádného plnění pobytových povinností, jakožto i skutečnost, že žalobce svého jednání litoval a od počátku správního řízení řádně spolupracoval se správním orgánem a napomáhal při objasnění skutečného stavu věci.
3. Celková doba protiprávního stavu pak trvala relativně krátkou dobu, je nepřiměřeně tvrdé, aby bylo opatření ukládáno v násobné míře, kdy v obdobných případech správní orgán stanovuje opatření na dobu 6 měsíců, a to i při delším protiprávním pobytu, než jaký vykázal žalobce. Žalobci nepřitežují žádné jiné skutečnosti, je u něj dán předpoklad dosažení nápravy i cestou mírnějšího a výchovnějšího postupu, než jakým je uložení správního vyhoštění na dobu 1 roku.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobce bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
5. Spornou je toliko otázka přiměřenosti rozhodnutí, která se mj. pojí také se závažností protiprávního jednání a ostatními okolnostmi projednávaného případu. Sám žalobce připouští, že jeho neoprávněný pobyt činil dobu 3,5 měsíce (jde o období od 25. 9. 2024 do 6. 1. 2025), přesto by považoval za spravedlivější, kdyby v jeho případě bylo přijato rozhodnutí mírnější, tedy správní vyhoštění na dobu 6 měsíců jako je tomu v obdobných případech. V té souvislosti žalobce poukázal na skutečnost, že překročil možnosti bezvízového styku a že právě v takových případech bývá rozhodováno mírněji. Žalovaný zdůraznil, že tato tvrzení záměrně zkreslují skutečný stav věci, zčásti se jedná o tvrzení přímo nepravdivá. Žalobce nespadá do okruhu osob, které mohou využívat privilegované možnosti bezvízového pobytu, a jeho situace je proto zcela odlišná. Občané Republiky Uzbekistán totiž obecně podléhají vízové povinnosti (to neplatí pouze pro držitele diplomatických pasů, a to navíc jen pro jejich pobyty nepřesahující nejdelší možnou délku krátkodobého pobytu, tedy maximálně 90 dnů v jakémkoliv období 180 dnů). Uvedená skutečnost plyne nejen z Nařízení Evropského parlamentu a

Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, ale také z § 4 nařízení vlády č. 215/2017 Sb. ze dne 10. července 2017, o stanovení výjimek z vízové povinnosti a z osvobození od vízové povinnosti, a z Dohody mezi vládou České republiky (dále jen „ČR“) a vládou Republiky Uzbekistán o zrušení vízové povinnosti pro držitele diplomatických pasů, která byla publikována sdělením č. 143/2024 Sb.

6. V napadeném rozhodnutí byla prezentována pobytová historie žalobce, z níž je zřejmé, že k překročení vnější schengenské hranice disponoval potřebným vízem. Má-li tedy žalobce jakékoli informace o možné přísnosti rozhodnutí vztahující se k osobám, které mohou na území pobývat po určitou dobu bezvízově, pak je potřeba uvést, že jde o cizince v jiném právním postavení a současně je v každém případě postupováno zcela individuálně, s ohledem na konkrétní okolnosti případu a individuální skutečnosti ve prospěch či neprospěch. V případě žalobce je potřeba zdůraznit, že on svůj neoprávněný pobyt realizoval až poté, co mu byla opakovaně poskytnuta možnost k dobrovolnému vycestování - po zamítnutí žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty se žalobce nedostavil pro výjezdní příkaz, ačkoli tak učinit měl; po zamítnutí azylové žádosti evidované pod č. j. OAM-516/ZA-ZA11-2024 měl žalobce k dispozici 30 dní na vycestování, avšak nevycestoval; po zamítnutí jeho druhé azylové žádosti (ta byla evidována pod č. j. OAM-993/ZA-ZA11-2024) měl žalobce k dispozici znovu 30 dní na vycestování, avšak ani tehdy nevycestoval. K vyřešení svého neoprávněného pobytu se pak na pracoviště nalézacího správního orgánu dostavil v nikoli krátkém časovém úseku po marném uplynutí doby, která mu byla k vycestování poskytnuta, ale až za 3,5 měsíce, což je doba, která přesahuje i maximální možnou délku doby krátkodobého pobytu. V rámci posuzování přísnosti rozhodnutí (právě ta je vyjádřena dobou, po kterou v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států) proto ku prospěchu mohl být žalobci započten pouze fakt, že se na pracoviště nalézacího správního orgánu dostavil dobrovolně sám (že tedy svůj pobyt na území ČR neprodlužoval až do náhodného odhalení policií) a že v rámci vedeného řízení řádně spolupracoval.
7. Žalovaný se již v rámci vypořádání odvolacích námitek zabýval tím, proč ostatní okolnosti, které žalobce vnímal jako okolnosti ku prospěchu, v jeho prospěch fakticky nevyzněly. V případě žalobce nejde o ojedinělý exces z jinak řádného plnění pobytových povinností, jak ve své žalobě tvrdil, když z výše již uvedeného je naprosto zřejmé, že nerespektoval, žádnou formu ukončení pobytu, ani povinnost vycestovat. V žalovaném rozhodnutí pak je řádně popsáno, že není pravdou, že se v případě žalobce jednalo o jeho první pochybení, protože fakticky šlo jen o poslední z několika, kterých se na území ČR během svého pobytu dopustil - v návaznosti na porušení povinnosti definované § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců se žalobce dopustil přestupků, a to 12. 4. 2024, 29. 7. 2024 a 6. 1. 2025. Nad rámec zmíněných protiprávních jednání v rovině přestupků či protiprávního jednání spočívajícího v neoprávněném pobytu na území ČR, žalobce vypověděl, že i poté, co mu nebyla prodloužena zaměstnanecká karta, brigádně pracoval na stavbách s výdělkem okolo cca 15 000 Kč měsíčně a že nemá zdravotní pojištění. Jde tedy o další druhy protiprávních jednání žalobce v řadě, o okolnosti, které jsou v jeho neprospěch a které více vypovídají o způsobu jeho vnímání potřeby dodržování právního řádu ČR jako jeho hostitelské země.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
9. Cizinec na území schengenského prostoru přicestoval 16. 9. 2019, přičemž vnější schengenskou hranici překročil v Lotyšsku, kam přiletěl na české národní vízum, které mu na 60 dní pobytu bylo vydáno s platností od 1. 8. 2019 do 27. 1. 2020. Dne 17. 9. 2019 vstoupil na území ČR a od té doby již v ČR pobýval nepřetržitě. Na uvedené vízum cizinec navázal pobytem na zaměstnaneckou kartu, a to až do 8. 10. 2023. Poslední žádost cizince o prodloužení zaměstnanecké karty (žádost ze dne 10. 10. 2023, vedená pod č. j. OAM-71806/ZM-2023) byla zamítnuta a předmětné rozhodnutí nabylo právní moci 16. 3. 2024. Cizinec se měl na pracoviště Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR dostavit pro výjezdní příkaz, což neučinil. Dne 12. 4. 2024 cizinec v ČR požádal o mezinárodní ochranu (evidováno pod č. j. OAM-516/ZA-ZA11-2024), žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná a předmětné rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 6. 2024. Cizinec měl k dispozici 30 dní na vycestování, avšak nevycestoval. Dne 29. 7. 2024 cizinec v ČR opět požádal o mezinárodní ochranu (č. j. OAM-993/ZA-ZA11-2024). Žádost cizince byla zamítnuta jako nepřipustná a předmětné rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 8. 2024. Cizinec měl k dispozici 30 dní na vycestování, avšak opět nevycestoval. Posledním dnem, kdy cizinec mohl legálně pobývat na území ČR, tedy bylo úterý 24. 9. 2024 a od 25. 9. 2024 se již cizinec na území ČR nacházel neoprávněně. Dne 6. 1. 2025 se cizinec na pracoviště nalézacího správního orgánu dostavil k vyřešení svého neoprávněného pobytu a byl zajištěn.
10. Z výsledku dne 6. 1. 2025 bylo zjištěno, že přiletěl dne 16. 9. 2019 do Lotyšska na české vízum, 17. 9. 2019 přicestoval do Prahy, od té doby je v ČR. Přicestoval za prací na pracovní vízum, dělal na stavbách. Dvakrát si prodloužil pobytové oprávnění, potřetí to nestihl. S odvoláním nebyl úspěšný, tak požádal o azyl a pak ještě jednou. Na policii se dne 6. 1. 2025 dostavil, protože chce vycestovat domů. O nelegálnosti pobytu ví. Po zamítnutí pobytu dále pracuje na stavbách s výdělkem zhruba 15 000 Kč. Je zdravý, nemá zde žádný majetek ani závazky, zdravotní pojištění nemá. Je rozvedený, žena s dětmi žije v Uzbekistánu. Ve vlasti má dům, má se kam vrátit, žádné nebezpečí mu tam nehrozí.
11. Za daných okolností dospěl nalézací správní orgán k závěru, že skutková podstata definovaná § 119 odst. 1 písm. b) bodem 4 zákona o pobytu cizinců byla naplněna a že rozhodnutí o správním vyhoštění cizince vydat lze, když v průběhu vedeného řízení nevystaly žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly aplikaci § 119a odst. 2 téhož zákona.
12. Proti prvostupňovému rozhodnutí o správním vyhoštění cizinec podal odvolání. Připustil, že se na území ČR nacházel protiprávně v období od 25. 9. 2024 do 6. 1. 2025. Jediným důvodem, pro který se rozhodl podat opravný prostředek, je přísnost ukládaného opatření. V dané souvislosti cizinec jako skutečnost, která by mu měla být ku prospěchu, uvedl, že vycestuje do domovského státu a že si k tomu již zakoupil potřebnou letenku – dle něj by právě proto bylo vhodné napadené rozhodnutí modifikovat stran doby zákazu vstupu, kterou navrhl snížit, neboť má za to, že urgentní opuštění ČR je novou skutečností, která má být při úvahách o stanovení délky opatření zohledněna, stejně jako fakt, že se jedná o jeho historicky první pochybení. Cizinec zdůraznil, že mu svědčí k dobru i to, že se přičinil o odstranění protiprávního stavu,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

přestože řada jeho krajanů razí procesní strategii, při které v řízení (i v těch, která sami iniciují) obstruují, a i přes přísliby okamžitého vycestování fakticky své vycestování oddalují, a to cestou jinak legitimního využívání opravných prostředků (resp. institutu mezinárodní ochrany). Dle cizince by právě s ohledem na naznačený stav bylo vhodné ocenit cizince, který sám iniciuje zahájení řízení a následně v řádu dnů skutečně vycestuje, protože takovýto postup a přístup svědčí o určité sebereflexi. Za daných okolností a s ohledem na uvedené argumentace cizinec závěrem svého odvolání požádal, aby byla přísnost napadeného rozhodnutí zmírněna.

13. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že přijaté opatření ve formě správního vyhoštění na dobu jednoho roku považuje za zcela adekvátní, když okolnosti projednávaného případu jakkoli výrazněji ve prospěch cizince nevyznívají a při naplnění skutkové podstaty definované ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bodem 4 zákona o pobytu cizinců lze dobu správního vyhoštění stanovit až na 5 let. Prvostupňové rozhodnutí je tedy možno označit za korespondující nejen se smyslem a účelem zákona, ale také za přiměřené ve smyslu § 2 odst. 3, 4 správního řádu. Spornou se stala otázka přísnosti rozhodnutí. V uvedeném ohledu žalovaný připustil, že prvostupňový správní orgán se otázkou přísnosti přijímaného opatření ve formě správního vyhoštění na dobu jednoho roku zabýval poměrně stroze, v průběhu řízení však nevyvstaly žádné zásadní skutečnosti, pro které by přijatý závěr bylo potřeba označit za nesprávný nebo ho ve prospěch cizince jakkoli moderovat. V uvedeném ohledu je potřeba připomenout, že cizinci mohl být ku prospěchu započten pouze fakt, že se na pracoviště nalézacího správního orgánu dostavil dobrovolně sám (že tedy svůj pobyt na území ČR neprodlužoval až do náhodného odhalení policií) a že v rámci vedeného řízení řádně spolupracoval. Cizinci ku prospěchu nelze přičíst jeho vůli do konce ledna vycestovat do Uzbekistánu, cizinec totiž zmíněné vycestování nezrealizoval a jeho odvolací námitky opakující, že vycestuje do domovského státu, s tím, že má již zakoupenou letenku, zůstaly v rovině ničím nepodloženého tvrzení, k přislíbenému vycestování nedošlo. Současně není pravdou, že se jednalo o jeho první pochybení. V návaznosti na porušení povinnosti definované § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců se cizinec dopustil přestupků již 12. 4. 2024 (řízení bylo vedeno pod č.j. CPR-20917/PŘ-2024-931200), 29. 7. 2024 (řízení bylo vedeno pod č.j. CPR-40162/PŘ-2024-931200) a 6. 1. 2025 (řízení bylo vedeno pod č.j. KRPA-9115/PŘ-2025-000022), přičemž je zjevné, že projednání přestupků se v jeho případě dosud minulo účinkem, když se téhož dopouštěl opakovaně. Cizinec též vypověděl, že i poté, co mu nebyla prodloužena zaměstnanecká karta, brigádně pracoval na stavbách s výdělkem okolo cca 15 000 Kč měsíčně a že nemá zdravotní pojištění. Jde o další druhy protiprávních jednání cizince v řadě, o okolnosti, které jsou v jeho neprospěch a které více vypovídají o způsobu jeho vnímání potřeby dodržování právního řádu ČR. S ohledem na tyto okolnosti je zřejmé, že přísnost napadeného rozhodnutí byla v případě cizince stanovena naprosto adekvátně, není namístě rozhodnout jakkoli mírněji, neboť cizincem předestřené obecné okolnosti v jeho prospěch nemohou převážit výčet okolností, které jsou v jeho neprospěch, a samotná závažnost protiprávního jednání umožňuje rozhodnout až pětkrát přísněji. Má-li jít o skutečnosti, kterými cizinec poukazoval na fakt, že by bylo vhodné ocenit jeho přístup, když sám inicioval zahájení řízení a přislíbil, že v řádu dnů skutečně vycestuje (dle cizince takovýto postup a přístup svědčí o určité sebereflexi), a na rozdíl od svých krajanů nerazí obstrukční procesní strategii či oddalování vycestování cestou jinak legitimního využívání opravných prostředků, resp. institutu mezinárodní ochrany, žalovaný

zdůraznil, že cizinec se svým přístupem k věci, k obstrukcím či k vycestování nevymyká nastíněnému modelu chování jeho krajanů. K cizinci lze ostatně na dané téma zmínit, že jedinou pravdivou informací je ta, která se týká iniciace zahájení řízení. Cizinec totiž v řádu dní, jak sliboval, nevycestoval (jen od podaného odvolání do vydání napadeného rozhodnutí, tj. od 16. 1. 2025 do 17. 2. 2025, uplynulo přes 30 dní), přičemž fakt, že vycestuje, zmiňoval již v protokolu, který s ním byl sepsán ještě o deset dní dříve. Z ničeho tedy nevyplývá, že by cizinec neoddaloval své vycestování nebo že by si cestou jinak legitimního využívání opravných prostředků, resp. institutu mezinárodní ochrany, neprodložoval pobyt na území ČR – vždyť cizinec po zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dvakrát žádal o udělení mezinárodní ochrany, a to výlučně z ekonomických důvodů a jen proto, aby si pobyt na území ČR prodloužil, když se mu to nepodařilo formou pobytové žádosti. Žádost o zmírnění přísnosti přijatého opatření je v návaznosti na výše prezentované informace zjevně nedůvodná.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
16. Žalobce brojil proti délce zákazu pobytu, kterou považoval za nepřiměřenou, šlo o tvrdý postup porušující požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgán nedostatečně zohlednil absenci přitěžujících okolností, dosavadní bezúhonnost žalobce, ojedinělost protiprávního jednání, lítost a spolupráci se správním orgánem při objasnění skutečného stavu věci. V obdobných případech správní orgán stanovuje opatření na dobu 6 měsíců.
17. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby

odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

18. Správní orgán I. stupně hodnotil zejména délku protiprávního jednání, která činila více než tři měsíce, porušení povinnosti definované § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, ve prospěch hodnotil spolupráci se správním orgánem. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný konstatoval, že přijaté opatření ve formě správního vyhoštění na dobu jednoho roku považuje za zcela adekvátní, když okolnosti projednávaného případu jakkoli výrazněji ve prospěch cizince nevyznívají a při naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bodem 4 zákona o pobytu cizinců lze dobu správního vyhoštění stanovit až na 5 let. Cizinci mohl být ku prospěchu započten pouze fakt, že se na pracoviště nalézacího správního orgánu dostavil dobrovolně sám (že tedy svůj pobyt na území ČR neprodlužoval až do náhodného odhalení policií) a že v rámci vedeného řízení řádně spolupracoval. Cizinci ku prospěchu nelze přičíst jeho vůli do konce ledna vycestovat do Uzbekistánu, vycestování nebylo nezrealizováno. Pokud v odvolání namítal, že si již zakoupil letenku, toto nebylo doloženo, k přislíbenému vycestování nedošlo.. Současně není pravdou, že se v případě cizince jednalo o jeho první pochybení, když v návaznosti na porušení povinnosti definované § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců se cizinec dopustil přestupků již 12. 4. 2024 (řízení bylo vedeno pod č.j. CPR-20917/PŘ-2024-931200), 29. 7. 2024 (řízení bylo vedeno pod č.j. CPR-40162/PŘ-2024-931200) a 6. 1. 2025 (řízení bylo vedeno pod č.j. KRPA-9115/PŘ-2025-000022), přičemž je zjevné, že projednání přestupků se v jeho případě dosud minulo účinkem, když se téhož dopouštěl opakovaně. Cizinec též vypověděl, že i poté, co mu nebyla prodloužena zaměstnanecká karta, brigádně pracoval na stavbách s výdělkem okolo cca 15 000 Kč měsíčně a že nemá zdravotní pojištění. Jde o další druhy protiprávních jednání cizince a o okolnosti, které jsou v jeho neprospěch a které více vypovídají o způsobu jeho vnímání potřeby dodržování právního řádu ČR jako jeho hostitelské země. Předestřené obecné okolnosti v jeho prospěch nemohou převážit výčet okolností, které jsou v jeho neprospěch, a samotná závažnost protiprávního jednání umožňuje rozhodnout až pětikrát přísněji. Cizinec v řádu dní nevycestoval (jen od podaného odvolání do vydání napadeného rozhodnutí, tj. od 16. 1. 2025 do 17. 2. 2025, uplynulo přes 30 dní), přičemž fakt, že vycestuje, zmiňoval již v protokolu, který s ním byl sepsán ještě o deset dní dříve. Z ničeho tedy nevyplývá, že by neoddaloval své vycestování nebo že by si cestou jinak legitimního využívání opravných prostředků, resp. institutu mezinárodní ochrany, neprodlužoval pobyt na území ČR, cizinec po zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dvakrát žádal o udělení mezinárodní ochrany, a to výlučně z ekonomických důvodů a jen proto, aby si pobyt na území ČR prodloužil, když se mu to nepodařilo formou pobytové žádosti.
19. Soud toto odůvodnění považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Z odůvodnění správních rozhodnutí je zřejmé, že ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že k okolnostem svého nelegálního pobytu vypovídal, popsané okolnosti však neumožňovaly uložit kratší délku zákazu pobytu. Námitka, že v obdobných případech je stanovena délka zákazu toliko šest měsíců je zcela obecná a nic tomuto tvrzení nenásvědčuje. Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že situace žalobce se odlišuje od situace cizinců, kteří překročili možnosti bezvízového styku, žalobce vízové povinnosti podléhá.

20. V posuzované věci se oba správní orgány podrobně a přezkoumatelně zabývaly též otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž dospěly k závěru, že se nejedná o nepřiměřený zásah. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje, žalobce je v produktivním věku, rozvedený, jeho děti s bývalou ženou žijí ve vlasti, je zdravý a žádné významné vazby k ČR nemá, veškeré vazby má k domovské zemi, kde vlastní i dům, nic mu tam nehrozí. Za těchto okolností spolupráce žalobce se správními orgány nemůže být rozhodující skutečností, pro kterou by bylo možné dovodit nepřiměřenost zásahu so soukromého a rodinného života.
21. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. března 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně